

Özcan Karabulut
Muhteşem
Tutkularımızın
Bir Sonraki
Saati

ÖZCAN KARABULUT

MUHTEŞEM
TUTKULARIMIZIN
BİR SONRAKİ SAATİ

© 2016, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2016

2. basım: Ekim 2016, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Editör: Faruk Duman

Düzeltili: Aylin Samancı, Melike Şentekin

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/25-26

Topkapı-İstanbul

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3282-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750732829

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

ÖZCAN KARABULUT

MUHTEŞEM
TUTKULARIMIZIN
BİR SONRAKİ SAATİ

ÖYKÜ

♥can

Özcan Karabulut'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Belki de Kaybeden Zaman, 1998

Aşkın Halleri, 2000

Hüzünle Bazı Günler, 2000

Amida, Eğer Sana Gelemezsem, 2008

ÖZCAN KARABULUT, 1958'de Adana'da doğdu. Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde istatistik okudu. 1979-1982 döneminde ODTÜ Edebiyat Kulübü'nün, 2001-2003 yılları arasında kurucularından olduğu Edebiyatçılar Derneği'nin başkanlığını yaptı. 2009-2011 yılları arasında Türkiye PEN Merkezi 2. Başkanlığı görevinde bulundu. Ankara Öykü Günleri'nin kurucusudur. Uluslararası PEN Yazarlar Örgütü'nün 68. Kongresi'nde kabul edilen 14 Şubat Dünya Öykü Günü'nün fikir babası ve başlatıcısıdır. *Hüzünle Bazı Günler, Baştan Sona Yalnızlık, Belki de Kaybeden Zaman, Aşkın Halleri* adlı öykü kitaplarıyla *Amida, Eğer Sana Gelemezsem* adlı romanı Can Yayınları tarafından yayımlandı. Bu romanıyla 2009 Yunus Nadi Roman Ödülü'nü kazandı. Öyküleri, öykü kitapları çeşitli ödüller aldı. Özcan Karabulut'a, öykü günleri kurucusu ve 14 Şubat Dünya Öykü Günü'nün fikir babası ve başlatıcısı olduğu için Bursa Yazın ve Sanat Derneği (BUYAZ) tarafından 2009 yılında Onur Ödülü verildi. "Gece", "Bir Otel Odasında", "Rojda", "Ayna Yazıları", "Kont'un Köpekleri" adlı öyküleri Uluslararası PEN'in Diversity Projesi çerçevesinde üç dile çevrilerek yayımlandı. Öyküleri Arapça ve İspanyolcaya çevrilen Karabulut'un *Aşkın Halleri* kitabı Makedoncaya, seçme öyküleri ise *San Giovanni'ye Mektuplar* adıyla Bulgarcaya, *Rojda* adıyla Kürtçeye çevrildi. Karabulut, *Düşler Öyküleri* ve *İmge Öyküleri* dergilerinin genel yayın yönetmenliğini yaptı. Şubat 2012'de yayımlanmaya başlayan *14 Şubat Dünyanın Öyküsü* dergisinin genel yayın yönetmeni olan Karabulut, Uluslararası Ankara Öykü Günleri Derneği'nin başkanlığını yapmaktadır.

İçindekiler

Gece, Bir Otel Odasında	11
Cin Ziyaretleri	27
Matmazel Bendis	45
Yıldız	69
Bay Kelimeler	85
Muhteşem Tutkularımızın Bir Sonraki Saati	111

GECE, BİR OTEL ODASINDA

Gece oteldeki odamda uyku tutmuyordu. Bütün bir günü gerginlik içinde geçirmiş, geç saatte odama dönmüş ve yarı soyunmuştum. Bir süre televizyon kanallarında oyalandım, ışığı söndürdüm, perdeyi açtım, yatağa girdim. Gecenin bu saatinde kent uyuyordu. Kentin yanına uzanıp deliksiz bir uyku çekmek için kıvranıyordum. İstedğim tek şey uyumak, öylece uyumaktı ama uyuyamayacak kadar huzursuzdum. Sabah ilk uçakla buradan ayrılacaktım. Sıcaktı, terliyordum, içimi sıkıntı basıyordu. “Neyin var senin?” sorusuyla ürperdim. Dünyanın uzak bir köşesinde kafanı meşgul eden şeyler varsa, uyuyamazsın, cevabı da soru kadar ürperticiydi. Görünürde kimse olmadığına göre, sorunun da cevabın da sahibi bendim. İki ayrı kişi gibi konuşmamı sürdürüyordum.

“Seni ürperten ne?”

“Bu kentte ölümün yüzüne dokunduğumu hissettim.”

“Bunu başka zamanlarda, başka kentlerde de hissettin.”

“Evet, ama...”

“Bu kenti, ölüm duygusunu at kafandan. Şu anda senin ihtiyacını duyduğun tek şey uyumak.”

“Sanırım başka bir şey.”

“İki saat sonra uyandırma servisinden ararlar, şimdi uyumaya çalış!”

İhtiyacım olanı bilemiyor, uykuya da dalamıyordum. Bazı geceler uyku tutmadığında yaptığım şeyi anımsadım, bu işe yarayabilirdi. Tamamen soyundum. Sevişme sahneleri hayal etmeye çalıştım. Gözümün önüne gelen sevişme biçimleri değil, yüzlerdi, sadece kadın yüzleri. Farklı ilişkilerde tanıdığım kadınlar canlanıyordu gözümde. Olmuyordu, bir türlü sertleşemiyordum. Başörtülü bir kadın yüzü kendinden önceki kadın yüzlerini uzaklaştırdı. Ağlamaklı bu kadın yüzünü de ben uzaklaştırmak istiyor ama başaramıyordum. Sonra, bir kadın ağlamaya başladı. Bu bir düş olmalıydı ya da düş dedikleri bu olmalıydı. Bu gece mi, yoksa başka bir gece miydi? Yine bu otel miydi, yoksa bir bodrum katı mı? Yüzü gözümün önünden gitmeyen başörtülü kadın mıydı, yoksa yarı soyunmuş başka bir kadın mı? Akşamüstü bodrum katında bıraktığım kadınla ağlayan kadın aynı kadın mıydı, yoksa ağlayan kadınla birkaç gece önce otel odasında bana hikâyesini anlatan kadın aynı kadın mıydı? Evler, oteller, yüzler, sözler, geceler birbirine girmiş, zihnim mi karışmıştı? Şimdi, yan odadaki kadın hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. Ağlama sesine kulak kesildim. Kadın yalnız değildi, odada dolaşan biri vardı. Sevişmek günahsa günahın boynuma, diyen ikinci ses kesik kesik konuşuyordu. Sesi benim sesime benziyordu. Tuhaftı ama şaşırtıcı değildi, gece kentin çevresinde dolaşıyordum. Gecenin bir hikâyesi vardı. Ağlayan kadının hikâyesini biliyordum. Kadın son üç yıldır hiçbir erkekle olmadığını söylüyordu. Erkek, kocasıydı. Kocasının, sen kadın değilsin, dediği kadınla aynı odayı paylaşıyordum. Bu, ölümü de göze almak, aynı yazgıyı paylaşmak anlamına geliyordu. Ne yapmaya çalışıyordum; ağlayan kadını baştan mı çıkarı-

yordum, yoksa onunla sevişmişim de teselli mi ediyordum? Hikâyesini bildiğim kadın benim hikâyemi bilmiyordu. Tek bildiği, çalışan çocuklarla ilgili bir proje için bu kente geldiğimdi. Gencim, güzelim, Kürt'üm ve sen benimle gönlünü eğlendiriyorsun, doğru mu? diye soruyor, cevap bekliyordu. Cevap veremiyordum: Karşılıklı olarak hayatlarımızı zenginleştiriyoruz, diyemiyordum. Burada birlikteyiz, hiçbir yerde olamayacağımız kadar eşit ve özgürüz, diyemiyordum. Bir tek burada, bu mekânda, ırksız, mezhepsiz, sınıfsız, dilsiz, tarihsiz, savaşız bir dünyada var olabiliriz, diyemiyordum. Sorusunu cevaplayamıyordum; çünkü benim de sorularım vardı. Bir çocuğu kurtararak vicdanımı mı rahatlatıyordum? Kapalı bir kadının peşinden giderek yasak bir ilişkinin heyecanını mı yaşamak istiyordum? Yanımdaki kadınla konuşup onu rahatlatacak yerde bedensel arzularıma kapılarak ona haksızlık mı ediyordum? Dahası, günahın boynuma diyerek, günahından kurtulma fırsatını elinden mi alıyordum? Kim bilir niye kadının yanındaydım? Kim bilir hikâyem neydi?

“Neydi senin hikâyen?”

“Bu uzun bir anlatının konusu. Ama kısa bir anlatı olarak düşünülürse, adının, ‘Gece, Bir Otel Odasında’ olduğunu söyleyebilirim.”

“Anlatın, gece oteldeki odamda uyku tutmuyordu, cümlesiyle başlıyor tabii.”

“Evet ama aslını soruyorsan, hikâyesini bildiğim kadınla.”

“Başörtülü kadınla yani! Onu nasıl tanıdın?”

“Dört kapılı kentte, sokakta çalışan çocukların arasında tanıdım onu. Çeşitli kuruluşların temsilcileri de vardı. Bir sivil toplum örgütünü temsil etmek üzere toplantılara, ev ziyaretlerine katılıyordu.”

“Senden kuşkulanıyordu...”

“Gizli kapaklı işler çevirdiğimden kuşkulanıyordu. Kendimi anlatmak, tanıtmak için fazla bir şey yapmadım. Hatta sorularını cevaplamayarak kuşkusunu doğrulayacak bir tutum sergiledim. Bu kentte herkes birbirinden kuşkulanıyordu da, benden daha çok kuşkulanıyordu; çünkü ben dışarıdan gelmiştim.”

“Çünkü sen yabancıydın!”

Her şey çok karmaşıktı; kim nerden geliyor, ne yapmak istiyor, belli değildi, hızla geliyordu her şey. Uzun etekli, örtülü genç kadın sessizce, yavaş yavaş yanıma yaklaşıyor, benimle ilgileniyor, beni tanımak istiyordu. Önceleri ondan olabildiğince uzak durmaya çalıştım, başörtüsünden çekiniyordum, biraz da önyargılıydım galiba. Bölge hassasken, ilgilendiğimiz hedef kitle hassasken, kalbimi ona kaptırmaktan korkuyordum. Çocuklarla değil ama ailelerle aramızda dil sorunu çıkınca hızır gibi imdadımıza yetişti. Çevirmenimizin varlığı, Kürtçesi, ailelerle aramızdaki sohbeti kolaylaştırıyor, acılı ve yoksul insanlara güven vermemizi sağlıyordu. Dudakları aralanıyor, ağızdan kısık bir sesle çıkan kelimeler usulca yatağını buluyordu. Güzelliğini tamamlayan dilinden, sesinden, aksanından yeni bir tat alıyor, yoğun bir heyecan duyuyordum. Gençti, güzeldi, örtülüydü, üstüne üstlük melek yüzlüydü. Beni ona çekmeye başlayan şeyler ise bundan daha fazlasıydı. İşsizliğin, umutsuzluğun kentinde kafama çağrışımlar üşüşüyordu. Nedense melek yüzlü kadın bana Amida’yı, yüzlerce yıl önce bu topraklarda yaşayan, güzelliği dillere destan kadın hükümdarı çağırıyordu. Amida adı kulaklarımda genç kadının adıyla yer değiştirerek yankılanıyordu. Bir akşam yemeğinde, senin için söylenenlere inanmak istemiyorum, dedi. Ev ziyaretlerinde, ailelerden gelen bazı soruları Türkçeye çevirmemiş, bana bakmış, bu anlamlı bakışlarla yetinmişti. Hakıkımda söylenenleri tahmin edebiliyor, kimi soruları, de-

dikoduları, hatta kötü propagandaları sansürlediğini seziyor, umursamıyordum. Artık varlığına alıştığım, yokluğunda aradığım kadın ısrarla yanıma sokuluyor, ilgili ilgisiz şeylerden konuşuyor, düşüncelerimi öğrenmek için beni kışkırtıp duruyordu. Çok konuşan biri değildim, zorunlu susmalar ustası olacağımdan korkuyordum. Toplantılardan, okullara yapılan ziyaretlerden fırsat bulduka surlarda geziniyor, altımızda uzanan Dicle Nehri'ne, Hevsel Bahçeleri'ne bakıyorduk. On Gözlü Köprü, Kırklar Dağı uzanıyordu heybetli surların önünde. Bu kentin ruhunu hissediyordum. Tılsım sürsün istiyordum, tılsım sürüyordu. Surlarda hafiften esen bir rüzgâr kentin sırlarından birini fısıldıyordu kulağıma: Bu kent kadın kenti, Amida'dan bu yana bu kent kadın kenti.

Yanımdaki kadının beyaz yüzünü, ince parmaklarını süzüyor, hakkımda daha çok şey bilmek isteyen bakışlarını karşılıyor, Amida'dan bu yana bu kent kadın kenti, diye mırıldanıyordum. Kente geldiğimin ikinci haftasıydı, mahallelerde süren çalışmalarla ilgili kısa bir değerlendirme yapmış, çoğu zaman susmuş, daha çok düşüncelere dalmış olarak Amida'yla yan yana yürüyerek İçkale Kapısı'nın önüne gelmiştik. Duvara asılı zincirli demir parçasını gösterip efsaneyi anlatmaya başladı. Efsaneye göre, şeytan bütün kent halkını birbirine düşürmüştü. İnsanlar kavga ediyorlar, düşman bellediklerini öldürüyorlarmış. Bir gün bir evliya gelmiş kente. Evliya, insanları bölen şeytanı demir parçasına dönüştürerek duvara hapsetmiş. Böylece kent şeytandan kurtulmuş, insanlar rahat nefes almış. Bu kent şeytan kaynıyor, dedim gülümseyerek, görünen görünmeyen şeytanlara bakılırsa yeni bir evliyaya ihtiyaç var. Durdu, gözlerimin içine bakarak, aslında evliya geldi ama şeytanlar insanları barıştırmasına izin vermediler, onu öldürdüler, dedi. Yanlış anlaşılmayacak kadar ciddiydi yüzü. Evliyayla kimi kastettiğini anlamıştım. Kent halkı gibi ya-

nımdaki kadın da öldürülen Gaffar müdürü seviyor, ona saygı duyuyordu. Tam sırasıydı, benim için ne diyorlar, diye sordum. Hiç duraksamadan, devletin adamı, diye cevapladı. Ağzından çıkanlara şaşırın kendisiydi bu kez. Başka, dedim. Kız çocuklarımızı fahişe yapacakmışsın, erkek çocuklarımızı Özel Tim'e yazdıracakmışsın, dedi.

“Tepkin ne oldu?”

“Yani bana şeytan demek istiyorlar, dedim, canım sıkılmıştı. Dünyanın her tarafından araştırmacıların, sivil toplum örgütleri üyelerinin, parti temsilcilerinin, konsolosluk görevlilerinin farklı amaçlarla geldikleri bölgede birçok temel sorun varken, kente çalışan çocuklar için geldiğime inanmıyor, burada oluşumun, bu kadar insanı harekete geçirişimin gerçek nedenini öğrenmek istiyordu. İşin ilginç yanı, devletin polis şefini evliya olarak görürken, benim devletin adamı olmadığımı söylememi bekliyordu. Fısıltı gazetesinden etkilendiği belliydi. Ona kısa bir hikâye anlattım.”

“Bir hikâye daha...”

“Gecenin bu saatinde elimden başka şey gelmiyor.”

“Hikâyenin çocuklarla başladığını tahmin edebiliyorum.”

“Tahmininde yanılmıyorsun.”

“Hikâyenin adı var mı?”

“Bana hikâyesini anlatan çocuk koydu adını: Üç Pantolon.”

“Üç pantolon ha!”

“Evet, bildiğimiz üç pantolon.”

“Çocukla nasıl karşılaştın?”

“Mahalleleri dolaşiyor, sokakta çalışan ya da yaşayan çocukları yatılı okullara yerleştirmek üzere ailelerle, muhtarlarla görüşmeler yapıyorduk. Dedim ya, çocukların dışında herkes kuşkuyla izliyordu birbirini. En çok da beni, benimle birlikte çalışan gönüllüleri. Nerden çıkıp

gelmiştik? Niçin şimdi gelmiştik? Olağanüstü halin sürdüğü bu topraklarda nasıl olup da elimizi kolumuzu sallayarak dolaşıyorduk? Sur içinde Hançepek Mahallesi'nde idik, derdimizi anlatmakta zorlanıyorduk. O gün ev ziyaretlerine başörtülü kadın katılamamıştı, iyi anımsıyorum. Küçük bir erkek çocuk belirdi yanı başımızda. Kirli, pasaklı, kapkara bakışlı o çocuk işte. Pantolonunu çıkarmaya başladı. Ardından bir, bir tane daha. Ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyorduk. Anlayacağımız, üç pantolonu üst üste giymişti. Amcalar pislik yapıyorlar, dedi çocuk. Evet, bana dedi, bunu herkes duydu. Gözleri gülümsüyordu sanki, çocukluğuna verdim. Kısa ama etkileyici hikâyeye, pislüğün her yerde olduğuna inandırmak için yeterliydi. Orada, sokak ortasında, hepimiz birer korkuluk gibi duruyorduk. Hayatınızın kararması için bir çocuğun ağlaması çoğu zaman yeterlidir. Amcaların pislüğünden kurtulurum umuduyla üç pantolon giyerek her defasında zaman kazanmaya çalışan küçük bir erkek çocuğunun çaresizliği karşısında ne yapabilirsiniz? Susarsınız, yalnızca susarsınız. Sustuk."

"Kadın hikâyeyi nasıl karşıladı?"

"Yüzü allak bullak oldu. Sustu. Bakışları kendisini bağışlamamı ister gibiydi."

"Sana inandı yani."

"Bana inanacağını biliyordum. Benim bir şey söylememi, kendimi savunmamı bekliyordu."

"Kadının senden hoşlandığını anlamış olmalısın."

"Kadının benden hoşlandığını daha önce fark etmiştim."

"Niye uyuyamadığını anlıyorum."

"Hayır, tam olarak anlamıyorsun. Hikâyedeki çocuk bir gölge gibi aramıza girmişti. Amcaların pislik yaptığı bir çocuk çaresizce aramızda dolaşıyorsa, kimse kimseyi bağışlayamaz!"

O akşamüstünden sonra anlatacaklarımda ne bir baba figürü ne mahrem sevişmeler ne de sınır tanımayan küfürler var. Ne de, başörtülü kadın, tuhaf saplantılar ya da Yeşil Köşk'ün lambası, Willys'i, Cin Nuri hikâyelerini ve daha pek çok şeyi arımda bırakıyorum. Dönüşte yaşlılar bakımevinin önünden geçerken Esra'nın aklımı kuralayan sorusunu unumstıyorum. Kim miyim? Neci miyim? Artık baba meselesine kendi ölüm meselesi de eklenmiş, ezeli bekâr, ezeli yalnız bir adam.

Öykücülüğümüzün önemli isimlerinden Özcan Karabulut, yıllar sonra yeni kitabı *Muhteşem Tutkularımızın Bir Sonraki Saati* ile yeniden Can Yayınları'nda. Karabulut, kıpır kıpır, tüm duyguların, acıların, sevinçlerin, tutku ve düşmanlıkların alabildiğine yoğun yaşandığı en canlı noktalarda arıyor öykülerini. Anlatıcısını sürekli kendinden bir parça taşıyan, bu nedenle okur üzerinde gerçeklik duygusunu hep canlı tutan kişilerden seçiyor. Bu kitaptaki öyküler bir nabız gibi atıyor okunurken. *Muhteşem Tutkularımızın Bir Sonraki Saati* diliyle, aşkın ve hayatın, bireyselle toplumsal olamın kesiştiği yerden kavlıyor okuru.